

OPGANG

De Baas van het dorp

door Jan Knape Mzn.

MET hun drieën stonden ze achter het hekje, de trompetten onder hun arm, hun versleten petten verfrommeld in de groezelige handen, sjofele muzikanten...

Met z'n drieën stonden ze achter het hekje

De oudste deed het woord, een man met grijze haren en een vieze snor onder zijn reusachtige neus. „Meneir de Burgemeister, of datte m'n fandaag meziek zoue magge make, meneir de Burgemeister... Me spele allein suiver faderlandsche liedere, geen straatduintjes, meneir...”

De secretaris krabde achter zijn oor: „Moet je de Burgemeester zelf voor hebbe...”

„O, is uwe de Burgemeister niet, me dochte... Maar as meneir nou maar zegt dat 'et mag, dan kenne we ons gang toch wel gaan...”

„Nee, dat mag ik niet zegge... ik zou maar es bij de Burgemeester thuis kijke...”

„Sou dat magge meneir, an huis... sou die daar niks van segge...?”

„Nee, ga je gang maar, hoor, de Burgemeester is zoo kwaad niet.”

* * *

Met hun drieën stonden ze op de stoep, de trompetten onder hun arm. Voorzichtig belden ze.

Het dienstmeisje kwam voor. Drie petten gingen beleefd even van de hoofden. „Of meneir de Burgemeester thuis is om meziek te magge make...?”

„Gloof ik niet,” zei het meisje, „de Burgemeester is vanochend onverwachts op reis gegaen.” En ze lachte vriendelijk.

„En op het stadhuis zei die meneir, dat meneir de Burgemeester thuis was...!”

„Dan za'k mevrouw es effen roepe...”

Ze huppelde de gang in als een wit geitje: „Mevrouw... mevrouw... daer binne drie toeterventers an de deure...”

Het antwoord kwam uit de kelderkast: „Geef ze maar twee centen, Sien...”

„Nee, mevrouw, ze motte de Burgemeester ha om permissie...”

Mevrouw ging zich zelf met het geval bemoeien. Aarzelend onblootten ze hun hoofden, de koude voorjaarswind speelde met hun witte haren.

„De Burgemeester is op reis gegaan, je moet bij de wethouder weze...”

„Me benne al op het stadhuis geweest, mevrouw. Magge m'n van u niet spele?”

Mevrouw lachte goedig. „Ik ben de Burgemeester niet...”

„Waar woont de wethouder dan, mevrouw?” De vraag klonk geduldig.

Ze legde het uit. „Deze straat, en dan rechtsaf bij de haven, het eerste huis naast die groene schuur.”

* * *

Met hun drieën stonden ze op de stoep, de trompetten onder hun arm, en ze zochten de heele voorgevel af om een bel te vinden, maar die was er niet.

Aarzelend deed de oude man de deur open: „Volluk...!”

„Mevrouw...!” Er gingen drie petten even af.